

Αἰφνης κραυγὴ βραχεῖα καὶ βραχνώδης μὲ ἀπέσπασε τῆς σειρᾶς τῶν σκέψεών μου ἢ μᾶλλον μὲ συνέκρουσε σφοδρῶς πρὸς τὴν δεινὴν πραγματικότητα.

Ἦτο ὁ σύζυγος ἀνυπομονήσας, ἐλθὼν καὶ ἰδὼν νεκρὰν μὲν τὴν σύζυγόν του, ἐμὲ δὲ περιπτυσσόμενον τὴν κεφαλὴν αὐτῆς.

Ὁ τιναγμὸς ὑπῆρξε τοσοῦτον ἰσχυρὸς ὥστε ἐγὼ ὁ ἰατρὸς ὅστις πρὸ μιᾶς περιπόου ὥρας εἶχον εἰσέλθει εἰς τὸν θάλαμον ἐκεῖνον ἀπαθὴς καὶ μὲ μειδιάμα σαρκασμοῦ εἰς τὰ χεῖλη, κατέπεσα ἀναίσθητος εἰς τοὺς πόδας τῆς κλίνης.

Δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον τίποτε.

Μετὰ νόσον μακρὰν τὰς αἰσθήσεις μου ἀνέλαβον ἐν Σύρῳ ἀλλ' ἀπελθὼν εἰς Πειραιᾶ ἔγραψα τὰς γραμμὰς ταύτας καθήμενος ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Χάριτος πλησίον μύρτου καὶ ροδῆς ἃς ἐγὼ ἐφύτευσα καὶ ἐπότιζον ὁ ἴδιος.

Ἦδη εἶμαι ὑλιστῆς ἐκ πεποιθήσεως, εἴρων καὶ σκληρὸς, ἀλλ' ἐνίστε τὸ μεσονύκτιον ὅτε σιγᾷ ἐν τῷ κοιμητηρίῳ ἡ φύσις καὶ λάμπουν οἱ ἀστέρες εἰς τὸν οὐρανὸν νομίζω ὅτι ἐν ἐμοὶ λαλεῖ τις ἄλλη ἀκατάληπτος ὑπαρξίς, ὅτι πτερυγίζει περὶ ἐμὲ προσφιλὴς ψυχὴ ψιθυρίζουσά μου : Ὑπάρχω.

Τότε ἀμφιβάλλω, τότε κλαίω».

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

— Τὸν ἰσχυρὸν χαρακτηρὰ σχηματίζει, ὄχι ἡ ἀνάπαυσις, ἀλλ' ὁ διηνεκὴς ἀγὼν τῆς ζωῆς.

— Μία ἡμέρα ἀργίας κουράζει ὅσον μία νύξ ἀϋπνίας.

— Διὰ νὰ δύναται τις νὰ κατακτᾷ τοὺς ἄλλους πρέπει πρῶτον νὰ ᾔηνε κύριος ἑαυτοῦ.

— Εἶνε μέγα δυστύχημα νὰ μὴ ἔχη τις ἀρκετὴν κρίσιν νὰ σιωπᾷ, ὅταν δὲν ἔχη ἀρκετὸν πνεῦμα νὰ ὁμιλῇ καλῶς.

— Ὁ κόσμος εἶνε θέατρον τοῦ ὁποίου αἱ πρῶται θέσεις εἶνε πάντοτε κλεισμέναι.

— Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θέλουν νὰ ζήσουν πολλὰ ἔτη ἀλλ' οὐδεὶς θέλει νὰ γηράσῃ.